

תת"ע 491/04/20 - מדינת ישראל נגד חטיב ואפיה

בית המשפט לתעבורה מחוז מרכז פתח תקווה

תת"ע 491-04-20 מדינת ישראל נ' חטיב ואפיה

בפני	כבוד השופטת שירי שפר
מאשימה	מדינת ישראל
נגד	
הנאשמת	חטיב ואפיה
החלטה	

בפני בקשה לביטול פסק דין אשר ניתן בהעדר הנאשמת ביום 08/11/20.

הנאשמת הורשעה, בהעדרה, בעבירה של נהיגת רכב שעליו ניתנה הודעת אי שימוש בניגוד לתקנה 308 (ד) לתקנות התעבורה.

הוטלו על הנאשמת עונשים של 3 חודשי פסילה (פסילת המינימום הקבועה בחוק), פסילה על תנאי וקנס.

ביום 18/08/21 הפקידה הנאשמת רישיון נהיגה ופסילתה החלה להמנות.

ביום 18/11/21 הגישה הנאשמת באמצעות ב"א כוחה עו"ד ראאד וותד, בקשה לביטול פסק הדין אשר ניתן בהעדרה.

בבקשה נטען כי הנאשמת לא התייצבה לדיון בשל אי זימונה כדין ולאחר שבא כוחה הקודם נאסר. עוד נטען לעיוות דין. הנאשמת צירפה לבקשתה תצהיר מטעמה.

המאשימה התנגדה לבקשה, וטענה כי הנאשמת הפקידה רישיונה ונתפסה, לכאורה, כעבור 10 ימים, נוהגת בזמן פסילה. נטען כי בקשה זו הוגשה בחוסר תום לב ובשיהוי ניכר ולכן אין להעתר לה.

בעת הדיון בבקשה לביטול פסק דין אשר ניתן שלא בנוכחות הנאשם, על בית המשפט לבחון אם מתקיים לפחות אחד משני התנאים שלהן:

האחד - סיבה מוצדקת לאי התייצבות הנאשם.

השני - אם יגרם לנאשם עיוות דין, במידה ולא ינתן לו יומו.

טעמים אלה אינם מצטברים. ראו דברי בית המשפט העליון ברע"פ 9142/01 סוראיה איטליא נ' מדינת ישראל (2.10.03):

"יוצא שאם עלול להיגרם לנאשם עיוות דין עקב נעילת שעריו של בית-המשפט בפניו, בית-המשפט ייעתר לבקשתו לביטול פסק דין גם אם אי התייצבות נבעה מרשלנות גרידא. אולם, אם לא קיים חשש כאמור, נדרשת סיבה מוצדקת להיעדרות, ואם אין בידי הנאשם סיבה כאמור, ידחה בית-המשפט את בקשתו..."

בחנתי את טענותיה של הנאשמת:

בנוגע לטענה כי הנאשמת לא זומנה כדין לדין -

על פניו, טענה בדבר מאסרו של ב"כ הנאשמת יכולה להוות סיבה מוצדקת לאי התייצבות. אולם, מכל הנימוקים להלן אני דוחה טענה זו מכל וכל:

ראשית, לא צויין מתי נאסר בא כוחה והאם רלוונטית תקופת מאסרו למועד בו נשפטה הנאשמת בהעדרה.

שנית, הנאשמת פנתה לעו"ד על מנת שייצגה אולם לא שמרה על קשר עימו ולא טרחה לברר מה עלה בגורל תיקה, אם הסתיים המשפט, אם נדחה הדיון, אף שהיתה זו חובתה.

מעיון בתיק עולה כי ביום 24/05/20, במועד הדיון הראשון, הגיש ב"כ הנאשמת בקשת דחיה ובית המשפט נעתר לבקשתו וקבע כי המזכירות תמציא מועד חדש. החלטה זו נצפתה ע"י ב"כ הנאשמת באותו יום.

ביום 23/07/20 נקבעה הקראה ליום 08/11/20. גם החלטה זו נצפתה ע"י ב"כ הנאשמת באותו יום.

כאמור, לדין ביום 08/11/20 לא התייצבו - לא הנאשמת ולא ב"כ, אזי נשפטה בהעדרה. לא נטען על ידי הנאשמת כי ניסתה לברר מה עלה בגורל תיקה - אם באמצעות בא כוחה ואם באמצעות בית המשפט.

שלישית, ביום 18/08/21 הפקידה הנאשמת רישיונה. כלומר - ממועד זה, לכל הפחות - ידעה הנאשמת כי נשפטה בהעדרה אך היא בחרה שלא להגיש בקשה לביטול פסק הדין.

בקשתה לביטול פסק הדין הוגשה, אם כן, בשיהוי ניכר, עם תום 3 חודשי הפסילה שנגזרו עליה ובחלוף למעלה מ-30 יום מן המועד בו לכאורה נודע לה על מתן פסק הדין בהעדרה.

רביעית, עולה מתגובת המאשימה כי בקשת הנאשמת נגועה בחוסר תום לב שכן הרקע להגשת בקשה זו הינו נהיגתה לכאורה בזמן פסילה, עשרה ימים לאחר שהפקידה רישיונה.

הנאשמת לא הזכירה עובדה חשובה זו בתצהירה. די באי נקיון כפיים זה כדי לדחות הבקשה.

בנוגע לטענה כי יגרם לנאשמת עיוות דין אם לא ינתן לו יומה -

כבר נקבע ברע"פ 8427/17 **מדינת ישראל נ' סאלם ואח'** (25/03/18):

"על כל הטוען לקיומה של עילה זו, במסגרת בקשה לביטול פסק דין שניתן בהיעדר, להציג טעמים של ממש לביסוס טענתו, טעמים הנתמכים במסמכים ובראיות שיש בהם פוטנציאל של ממש לשינוי התוצאה. "

פרט לטענה הסתמית כי יגרם לנאשמת עיוות דין - לא נטענה כל טענה עניינית ולא צורף כל מסמך שיש בו כדי לבסס טענת הגנה.

בית המשפט מחויב ליתן ביטוי לעקרון סופיות הדיון ולא להשתמש בסמכותו לביטול פסק דין כדבר בשגרה.

לאור האמור, משלא שוכנעתי כי היתה סיבה מוצדקת לאי התייצבותה של הנאשמת ומשלא שוכנעתי כי יגרם לנאשמת עיוות דין במידה ולא ינתן לה יומה, ומשמצאתי כי בנסיבות העניין גובר האינטרס הציבורי המחייב את סופיות הדיון על פני נסיבותיה האישיות של הנאשמת, אשר התנהגותה אינה נקיית כפיים - לא מצאתי הצדקה להעתר לבקשה.

הבקשה נדחת.

המזכירות תשלח ההחלטה לצדדים.

ניתנה היום, ט"ו טבת תשפ"ב, 19 דצמבר 2021, בהעדר הצדדים.